

CHƯƠNG BỐN MƯƠI SÁU. MỘT NGỒ KHỔ GIẢI

Tạ Hiểu Phong bảo:

"Vì..."

Yến Thập Tam nói ngay:

"Vì vậy chàng chỉ cần biết ta là Yến Thập Tam là đủ rồi!"

Tạ Hiểu Phong dăm dăm nhìn ông ta rất lâu, bỗng cười vang bảo:

"Thật ra tôi chỉ cần nhìn kiếm của ông là đủ rồi!"

Chàng đã xem qua "Đoạt mệnh thập tam kiếm". Trong bài kiếm pháp này mọi tình tiết mọi biến hóa chàng cơ hồ hiểu thấu hoàn toàn. Nhưng điều đó chưa đủ ảnh hưởng đến sự thắng bại của trận đánh này giữa hai người. Vì bài kiếm pháp này từ tay Yến Thập Tam sử ra dù là khí thế, sức mạnh và độ thích ứng đều không sử dụng thật hoàn toàn. Vì vậy Tạ Hiểu Phong hy vọng được thấy Yến Thập Tam sử dụng Đoạt mệnh thập tam kiếm một cách hoàn toàn thật lực, tận thiện.

Nhưng Tạ Hiểu Phong cũng biết chiêu kiếm chân chính trọng yếu nhất vĩnh viễn không nhìn thấy được.

Nhất kiếm trọng yếu chính là nhất kiếm quyết định thắng bại, sống chết, chính là nhất kiếm chí mạng. Nếu "Đoạt mệnh thập tam kiếm" có đến biến hóa thứ mười lăm thì "thập ngũ kiếm" đó mới là chiêu kiếm chí mạng.

Dĩ nhiên chàng không thấy được.

Và khi chiêu kiếm ấy sử ra thì chàng đã chết rồi còn gì! Nếu quả thật có chiêu kiếm ấy thì chàng chết là chắc chắn! Vì vậy suốt đời chàng mong được thấy chiêu kiếm ấy nhưng suốt đời chàng vĩnh viễn chẳng được thấy chiêu kiếm ấy.

"Chẳng lẽ đó là số mệnh của chàng ư?"

"Tạo hóa đùa dai với con người, tại sao nữ vô tình như thế?"

Chàng không muốn nghĩ tiếp nữa, bỗng nói:

"Giờ đây trong tay chúng ta đã có kiếm, có thể ra tay bất cứ lúc nào!"

Yến Thập Tam bảo:

"Không sai!"

Tạ Hiểu Phong bảo:

"Nhưng ông không thể tùy tiện ra tay được!"

Yến Thập Tam hỏi:

"Hử?"

Tạ Hiểu Phong bảo:

"Vì ông nhất định phải đợi. Đợi tôi sơ hở, đợi cơ hội của ông!"

Yến Thập Tam hỏi:

"Thế chàng cũng đợi như vậy ư?"

Tạ Hiểu Phong đáp:

"Có chứ!"

Chàng lại thở dài bảo:

"Chỉ tiếc là cơ hội như thế không thể sớm có được đâu!"

Yến Thập Tam cũng thừa nhận như vậy.

Tạ Hiểu Phong bảo:

"Vì thế nhất định chúng ta phải đợi còn lâu, chưa biết chừng phải đợi đến lúc mọi người sức cùng lực kiệt mới có loại cơ hội như vậy xuất hiện, tôi tin là chúng ta có thể bình tĩnh được lắm!"

Tạ Hiểu Phong thở dài nói tiếp:

"Nhưng tại sao chúng ta lại đứng ngây ra như hai thằng ngốc ở đây mới được chứ?"

Yến Thập Tam hỏi:

"Chàng cũng nghĩ thế ư?"

Tạ Hiểu Phong bảo:

"Ít nhất chúng ta cũng có thể đi đâu đó chơi, đi đâu đó xem ngắm chứ!"

Mắt chàng lộ vẻ cười:

"Tiết trời đẹp thế này, phong cảnh đẹp thế này, trước lúc chúng ta chết ít nhất cũng hưởng thụ cuộc sống một chút chứ nhỉ!"

Thế là họ đi. Bước đầu tiên tựa hồ hai người cùng cất bước một lúc. Cả hai người không ai muốn giành phần hơn với đối phương. Vì trận chiến này đối với họ điều giành được không phải là sống chết thắng thua mà là có một sự thể nghiệm giao lưu trong cuộc đời của bản thân mình. Chính vì thế mà họ không thể tự khinh nhờn mình được.

Lá phong càng đỏ, buổi chiều tà càng rực rỡ.

Trước khi bóng tối sẽ phủ trùm mặt đất dường như trời xanh cố ban phát thật nhiều ánh sáng cho thế gian khác nào một con người hấp hối trước khi thở hắt ra đều tỏ ra càng rõ lòng thiện, càng rõ thêm trí tuệ.

Đó mới là đời người. Nếu ta quả thật có thể hiểu được cuộc đời thì đau buồn của ta sẽ giảm bớt đi và sướng vui của ta sẽ tăng thêm.

Trong rừng phong đã có lá rụng. Họ dẫm trên lá rụng mà tiến về phía trước, tiếng chân bước nghe xào xạc. Tiếng chân họ bước càng lâu càng dài nhưng bước đi càng lâu càng nhẹ nhõm vì tinh thần và thể năng của họ đều có thể dần dần đạt tới đỉnh cao. Đợi đến giây phút mà họ thực sự đạt tới đỉnh cao thì họ sẽ ra tay.

Ai đạt tới đỉnh cao trước người ấy sẽ ra tay trước.

Cả hai đều không nghĩ đến chuyện chờ cơ hội vì cả hai đều hiểu là chẳng ai lại tạo cơ hội cho đối phương đang chờ mong cả.

Dường như cả hai đồng thời ra tay.

Chẳng ai nhìn thấy động tác rút kiếm của họ vì kiếm của họ bỗng nhiên lóe sáng như tia chớp đánh ra.

Trong thoáng giây ấy trọng lượng xác thịt của họ dường như hoàn toàn mất tiêu biến thành như luồng gió có thể bay tự do trên không trung.

Bởi vì họ đã hoàn toàn tiến vào ranh giới quên cả mình, tinh thần của họ đã vượt lên trên tất cả mọi thứ, khống chế tất cả mọi thứ.

ánh kiếm lưu động, lá phong vụn nát rơi xuống phơi phới như trận mưa máu.

Nhưng cả hai đâu có thấy cảnh đó! Trong tâm trong mắt họ, tất cả mọi thứ trên thế giới này đều như không còn tồn tại, thậm chí đến cái xác thịt phàm tục của họ hầu như cũng không còn tồn tại nữa.

Giữa khoảng trời đất thứ tồn tại duy nhất là kiếm của đối phương.

Rừng phong cây rắn chắc trong mắt họ chỉ vùng đất bằng, kiếm của họ muốn đi tới đâu thì kiếm đi tới đó.

Trên đời này không còn sự vật nào ngăn cản mũi kiếm của họ.

Từng cây phong bị đốn ngã, đây trời mưa máu bột lá phong. ánh kiếm di động không ngừng nhưng rồi bỗng xảy ra một sự biến hóa kỳ dị, biến thành nặng nề mà thô sơ.

"Keng" một tiếng, sao lửa tóe ra bốn phía.

Kiếm quang tắt, thế kiếm dừng. Yến Thập Tam nhìn mũi kiếm trong tay, trong đôi mắt như có lửa cháy lại như có băng giá ngưng đọng. Kiếm vẫn còn trong tay ông nhưng mọi biến hóa của kiếm đã đến chỗ tận cùng. Ông đã sử dụng đến "đoạt mệnh thập tứ kiếm"

Giờ cây kiếm của ông đã chết. Mũi kiếm của Tạ Hiểu Phong chong thẳng vào đầu mũi kiếm của ông.

Nếu cây kiếm của ông là con rắn độc thì mũi kiếm của Tạ Hiểu Phong là cây kim đã ghim vào "khoảng bảy tấc" trên mình rắn độc, ghim chết con rắn độc tại chỗ. Trận đánh vốn đã là kết thúc.

Nhưng đúng lúc ấy, cây kiếm vốn đã bị ghim chết bỗng nảy lên một chấn động kỳ lạ.

Đây trời lá cây bay múa bỗng dừng tan tác, vốn đang động bỗng thành ngừng.

Tuyệt đối ngừng hẳn.

Trừ cây kiếm đang chấn động ra trong khoảng đất trời này không còn sức sống.

Trên cây kiếm của Tạ Hiểu Phong bỗng để lộ vẻ cực kỳ kinh sợ. Chàng đột nhiên cảm thấy cây kiếm tuy vẫn ở trên tay mình nhưng dường như cây kiếm đã chết!

Khi cây kiếm trên tay đối phương bắt đầu có sức sống trở lại thì kiếm của chàng lại chết, không còn cách nào để biến hóa được nữa vì mọi biến hóa đã bị kiếm của đối phương khống chế hết cả.

Mọi vai trò và sức mạnh của chàng với cây kiếm đã bị cây kiếm kia đoạt mất.

Giờ đây bất kỳ lúc nào cây kiếm kia cũng có thể tùy ý đâm xuyên ngực hay đâm suốt họng chàng mà không có sức mạnh nào trên đời có thể ngăn nổi.

Chỉ vì cây kiếm đó đã "chết"!

Và khi cái chết tới, trên đời này có sức mạnh nào ngăn nổi?

Nhưng cây kiếm kia lại không đâm tới!

Và trong mắt Yến Thập Tam bỗng cũng lộ đầy vẻ cực kỳ khiếp sợ, thậm chí còn có vẻ sợ hãi hơn cả Tạ Hiểu Phong!

Liên đó ông ta làm một việc mà bất kỳ ai cũng không hề nghĩ tới, bất kỳ ai cũng không thể tưởng tượng nổi. Ông ta bỗng quành mũi kiếm, cửa đứt cuống họng của mình.

Yến Thập Tam không giết Tạ Hiểu Phong mà lại giết chết mình!

Nhưng trong thoáng giây mũi kiếm sẽ cửa đứt cổ họng của Yến Thập Tam thì ánh mắt của ông ta lại không còn vẻ sợ nữa. Trong thoáng giây đó, thần sắc trong mắt của ông ta bỗng trở nên trong trẻo và sáng suốt.

Tâm hồn tràn trề hạnh phúc và bình yên.

Cho tới khi Yến Thập Tam ngã xuống, cho tới khi trái tim của ông ta đã ngừng đập, hơi thở cũng tắt hẳn mà cây kiếm trong tay ông ta vẫn chấn động không ngừng.

ánh tà huy đã tắt lịm, lá rụng tan tác hết nhưng Tạ Hiểu Phong vẫn chưa đi.

Thậm chí đến nhúc nhích chàng cũng không. Chàng không hiểu, không rõ, nghĩ mãi không thông, chàng không thể nào tin được làm sao một con người vừa tới đỉnh cao của thắng lợi thì lại tự giết mình?

Nhưng chàng không tin cũng không được. Con người này đã chết đích xác rồi, con người tim ngừng đập, hơi ngừng thở rồi, con người này chân tay bắt đầu giá lạnh rồi. Mà đáng lẽ phải chết là Tạ Hiểu Phong chứ đâu phải Yến Thập Tam.

Nhưng trong thoáng giây trước khi chết trong lòng Yến Thập Tam tuyệt không hề sợ hãi, oán hận gì mà chỉ tràn ngập hạnh phúc, bình yên. Trong thoáng giây đó ông ta đã là thiên hạ vô địch và đương nhiên cũng chẳng có ai cưỡng bức ông ta.

Như thế thì tại sao Yến Thập Tam lại làm như vậy?

Ông ta vì sao?

Vì sao?

Vì sao?

Đêm đã khuya, rất khuya, đã rất khuya.

Tạ Hiểu Phong vẫn cứ đứng ở đó, không nhúc nhích.

Chàng vẫn không hiểu, vẫn không rõ, vẫn nghĩ không thông, vẫn chẳng biết gì cả! Người này khi ngã chết, mảnh khăn che mặt đã lật lên...

Tạ Hiểu Phong đã nhìn thấy mặt ông ta.

Người này là Yến Thập Tam, là ông già suy nhược ngồi bên hỏa lò sắc thuốc, là người đã cứu mạng chàng!

Người này cứu mạng chàng chỉ vì chàng là Tạ Hiểu Phong!

"Nếu không đánh được với Tạ Hiểu Phong một trận, Yến Thập Tam có chết cũng không nhắm được mắt!"

Tạ Hiểu Phong không thể nào quên được cái chết của Giản Truyền Học, cũng không bao giờ quên được lời của Giản Truyền Học đã nói:

"Con người đó nhất định sẽ cứu ông nhưng rồi nhất định sẽ chết dưới kiếm của ông!"

Đêm dài dằng dặc. Dằng dặc đêm dài rồi cũng phải qua đi. Tia nắng mặt trời đầu tiên len qua những cành phong cụt nhánh rụng lá chiếu tới, khéo sao lại rơi đúng mặt Tạ Hiểu Phong lại cũng chẳng khác gì một nhát kiếm.

Gió đưa lá cành, ánh dương nhảy nhót không ngừng, cũng lại chẳng khác gì một sự chấn động thần kỳ của kiếm.

Đôi mắt mệt mỏi đến thất thần của Tạ Hiểu Phong bỗng sáng rực lên, chàng thở dài nã nuột rồi lẩm bảm tự nhủ:

"Ta hiểu rồi, ta hiểu rồi!..."

Bỗng ở phía sau chàng có người thở dài nói ngay:

"Tôi lại chẳng hiểu gì..."

Tạ Hiểu Phong quay ngoắt lại mới phát hiện ra có người quỳ phía sau mình, tóc tai bù rối và áo quần ướt đẫm sương đêm chứng tỏ là đã quỳ ở đó rất lâu rồi.

Tâm thần Tạ Hiểu Phong tán loạn. Chàng không biết người này đến từ lúc nào.

Người kia từ từ ngẩng đầu lên nhìn Tạ Hiểu Phong bằng cặp mắt đỏ vằn tia máu, lộ rõ vẻ cực kỳ mệt mỏi và đau thương.

Tạ Hiểu Phong bỗng dùng sức túm chặt lấy vai người ấy bảo:

"Là người à? Người tới rồi à?"

Người ấy bảo:

"Vâng tôi đây, tôi đến từ đầu nhưng tôi chẳng hiểu ra sao cả!"

Người ấy quay lại hướng về di thể Yến Thập Tam đập đầu bảo:

"Ông nên biết xưa nay tôi vẫn hy vọng được gặp lại ông!"

Tạ Hiểu Phong bảo:

"Ta biết, dĩ nhiên ta biết!"

Lâu nay chàng đã quên bẵng mất lời Thiết Khai Thành.

"Ông ấy không có bạn bè, không có người thân, tuy ông ấy đối với tôi rất tốt, dạy dỗ tôi kiếm pháp nhưng xưa nay không cho tôi ở gần. Xưa nay ông ấy vẫn không cho tôi biết ông ấy từ đâu tới và sẽ đi đâu"

"Vì ông ấy chỉ sợ mình có cảm tình với người khác!"

"Vì một con người muốn thành kiếm khách thì phải vô tình!"

Chỉ có Tạ Hiểu Phong biết được tình cảm tế nhị đó giữa hai người vì chàng biết thật tình Yến Thập Tam đâu có vô tình!

Rồi Tạ Hiểu Phong lại thở dài, lại nói:

"Ông ấy cũng rất muốn gặp lại người vì người tuy không phải là học trò ông ấy nhưng người được truyền lại kiếm pháp của ông ấy duy nhất chỉ có người, ông ấy nhất định mong người được thấy chiêu kiếm cuối cùng của ông ấy!"

Thiết Khai Thành hỏi:

"Chiêu kiếm ấy là tinh túy trong kiếm pháp của ông ấy ư?"

Tạ Hiểu Phong bảo:

"Không sai! Đó là biến hóa "thập ngũ kiếm" trong "Đoạt mạng thập tam kiếm", xét khắp cả gầm trời này không ai có thể ngăn đỡ tránh né khỏi chiêu kiếm ấy."

Thiết Khai Thành bảo:

"Cả ông cũng không thể ư?"

Tạ Hiểu Phong đáp:

"Kể cả ta cũng không thể!"

Thiết Khai Thành bảo:

"Nhưng ông ấy đã không dùng chiêu kiếm đó để giết ông!"

Tạ Hiểu Phong bảo:

"Nếu kiếm ấy đánh ra thật thì ta chết là chắc chắn, khỏi còn nghi ngờ gì nữa. Chỉ đáng tiếc là trong thoáng giây cuối cùng đó kiếm đó của ông ấy lại không có cách gì đánh được ra!"

Thiết Khai Thành hỏi:

"Tại sao?"

Tạ Hiểu Phong đáp:

"Vì trong lòng ông ấy không có ý giết người!"

Thiết Khai Thành hỏi:

"Sao lại vậy?"

Tạ Hiểu Phong đáp:

"Vì ông ấy đã cứu mạng ta!"

Biết là Thiết Khai Thành không hiểu, Tạ Hiểu Phong nói tiếp:

"Nếu người đã cứu mạng cho một ai đó thì khó lòng có thể ra tay giết người đó vì người đã có cảm tình với người đó rồi!"

Rõ ràng đó là một thứ cảm tình cực khó giải thích vì chỉ có ở loài người mới có loại tình cảm này. Và cũng vì loài người có việc đó nên người ta mới là người!

Thiết Khai Thành bảo:

"Bây giờ ông nghĩ thông rồi ư?"

Tạ Hiểu Phong chậm rãi gạt đầu, ảm đạm nói:

"Bây giờ ta mới rõ, quả thực ông ấy không chết không xong!"

Thiết Khai Thành lại càng không hiểu.

Tạ Hiểu Phong bảo:

"Là vì trong giây phút đó, trong lòng ông ta tuy không nghĩ chuyện giết ta, không nỡ giết ta, nhưng lại chẳng có cách gì khống chế nổi cây kiếm trong tay vì sức mạnh của cây kiếm lúc đó vốn chẳng có ai khống chế nổi nữa vì kiếm chiêu ấy đã phát ra là phải có người chết dưới kiếm mới được."

Ai mà chẳng có lúc gặp những chuyện mình chẳng có cách nào khống chế nổi, chẳng có cách nào hiểu nổi. Trên đời này vốn chẳng có một loại người không có cách nào có thể khống chế nổi sự tồn tại của sức mạnh thần bí ư!

Thiết Khai Thành nói:

"Tôi vẫn chưa hiểu ông ấy tại sao lại cứ nhất định phải hủy mình làm gì?"

Tạ Hiểu Phong đáp:

"Thứ mà ông ấy định hủy, không phải là hủy mình mà là hủy kiếm!"

Thiết Khai Thành bảo:

"Chiêu kiếm đó đã lên tới chỗ "đăng phong tạo cực", là kiếm pháp thiên hạ vô song sao ông ấy lại muốn hủy đi?"

Tạ Hiểu Phong đáp:

"Bởi vì ông ấy chợt phát hiện ra chiêu kiếm đó chỉ có đưa lại hủy diệt và chết chóc, ông ấy không thể lưu truyền kiếm pháp ấy lại cho đời sau được. Ông ấy không muốn là kẻ có tội đối với võ học!"

Tinh thần chàng bỗng trở nên nghiêm túc và buồn rầu, bảo:

"Tuy nhiên sự biến hóa và sức mạnh của chiêu kiếm đó đã trở thành thứ mà ông ta không thể nào khống chế được nữa khác nào một người chợt phát hiện ra con rắn mình đang nuôi lại hóa thành con rồng độc. Tuy dựa theo người nhưng lại không nghe theo sự chỉ huy của chủ một chút nào, chủ muốn vút không vút được nên đành đợi con rồng độc đó hút cạn cả máu huyết của mình mới thôi!"

Thiết Khai Thành lộ vẻ sợ sệt trong ánh mắt rồi bảo:

"Vì thế ông ấy chỉ còn cách trước hết là tự hủy mình đi."

Tạ Hiểu Phong nói rất ảm đạm:

"Vì xương máu cuộc sống của ông ấy đã cùng con rồng độc kia hòa thành một thể vì con rồng độc kia là phân tinh túy của ông ấy vì vậy muốn hủy diệt con rồng độc thì chỉ còn cách trước hết hủy diệt mình!"

Câu chuyện bi thảm đáng sợ đó tràn trề một nỗi sợ hãi tà dị và thần bí mà cũng tràn trề tính triết lý cực sâu sắc, cực ảo diệu.

Câu chuyện nghe có vẻ hoang đường nhưng lại tuyệt đối chân thực, tuyệt không ai có thể phủ định được sự tồn tại của nó.

Giờ đây sinh mạng vị kiếm khách một đời đã bị chính mình hủy diệt và thứ kiếm pháp thiên hạ vô song mà ông ta sáng tạo ra cũng đồng thời bị tiêu diệt.

Tạ Hiểu Phong nhìn lại di thể của Yến Thập Tam rồi từ tốn bảo:

"Chính trong phút giây đó, rõ ràng ông ấy đã vươn tới đỉnh cao xưa nay chưa từng có và sau này cũng không hề có nên ông ấy có chết cũng không còn tiếc hận gì nữa!"

Thiết Khai Thành đăm đăm nhìn Tạ Hiểu Phong bảo:

"Ông có tình nguyện chết chính mình không?"

Tạ Hiểu Phong đáp:

"Có chứ!"

Trong mắt chàng lộ rõ vẻ chán chường và buồn thương không bút mực nào miêu tả nổi mà bảo:

"Ta tình nguyện kẻ chết chính là bản thân mình!"

Đó là đời người.

Đời người đầy dẫy mâu thuẫn, được mất khó lòng phân biệt được rành rẽ.

Thiết Khai Thành cởi bỏ tấm áo bào dài ướt đẫm sương đêm đắp lên thi thể Yến Thập Tam, đồng thời lòng tự hỏi lòng:

"Nếu người chết cũng có lòng yêu đời, phải chăng ông ta cũng mong mình được sống còn người chết lại là Tạ Hiểu Phong?"

Chàng ta không sao giải đáp nổi. Thiết Khai Thành khe khẽ gỡ tay Yến Thập Tam lấy cây kiếm ra đút vào vỏ kiếm có khảm mười ba hạt minh châu.

Người kiếm khách lừng danh đã ngã lòng nhưng giờ đây kiếm vẫn còn.

Còn người? Mặt trời mới mọc nhô lên từ đằng Đông, ánh dương ngợp trời. Tạ Hiểu Phong theo con đường mòn đất vàng tràn trề ánh mặt trời trở về quán trọ không tên. Hôm qua khi chàng từ con đường nhỏ này ra đi không nghĩ được là mình có thể còn trở lại được hay không?

Thiết Khai Thành đi theo phía sau Tạ Hiểu Phong, bước chân cũng nặng nề và chậm chạp y như vậy.

Nhìn đằng sau lưng Tạ Hiểu Phong, không nén được Thiết Khai Thành bỗng lòng tự hỏi lòng:

"Bây giờ ông ấy vẫn là Tạ Hiểu Phong, là kiếm khách vô song Tạ Hiểu Phong, sao trông ông ấy lại thay đổi nhiều đến thế?"

Bà chủ nhà trọ vẫn không biến đổi gì.

Trong đôi mắt to và không thần sắc vẫn man mác một nỗi băng khuâng mệt mỏi khó tả. Nàng ta vẫn ngồi trơ trơ sau quầy, trân trân nhìn con đường bên ngoài quán, dường như vẫn đang chờ đợi chàng hoàng tử cưỡi ngựa bạch tới đón nàng ta đi thoát khỏi cuộc sống ngày độn này.

Nàng không gặp hoàng tử cưỡi ngựa bạch nhưng lại gặp Tạ Hiểu Phong. Cặp mắt to vô thần bỗng lộ nét cười ấm áp bảo:

"Chàng về rồi à?"

Dường như nàng ta không tưởng tượng được là Tạ Hiểu Phong còn trở lại nhưng dù sao chàng cũng vẫn trở lại, nàng ta cũng chẳng ngạc nhiên gì. ở đời cũng có nhiều người như thế, quen với sự an bài tất cả cho mình của số mệnh. Tạ Hiểu Phong cười với nàng ta, dường như đã quên hết những chuyện gì đêm hôm trước nàng ta đã làm với mình.

Thanh Thanh bảo:

"Phía sau có người đang chờ chàng, đợi chàng lâu lắm rồi!"

Tạ Hiểu Phong đáp:

"Ta biết rồi!"

Mộ Dung Thu Hoạch vốn phải đợi chàng, lại còn cả con trai của họ nữa. Tạ Hiểu Phong hỏi:

"Họ ở đâu?"

Thanh Thanh uể oải đứng dậy bảo:

"Để tôi đưa chàng đi!"

Trên mình nàng ta vẫn mặc cái áo vừa mềm mại vừa mỏng tang. Khi nàng ta đi phía trước thì mọi bộ phận ở phía dưới eo nàng ta Tạ Hiểu Phong đều nhìn rõ mồn một.

Đi qua tiên sảnh, đi vào sân sau, nàng ta bỗng quay ngoắt lại ngắm nghía Thiết Khai Thành. Thiết Khai Thành giả vờ không để ý tới nàng ta nhưng giả trang không được chút nào.

Thanh Thanh bảo:

"ở đây không có người đợi chàng!"

Thiết Khai Thành bảo:

"Ta biết rồi!"

Thanh Thanh bảo:

"Tôi cũng có bảo chàng đi theo đâu!"

Thiết Khai Thành bảo:

"Nàng không bảo!"

Thanh Thanh hỏi:

"Thế sao không ra đằng trước mà đợi?"

Thiết Khai Thành bỏ đi rất nhanh dường như không dám đối mặt với đôi mắt to tướng và vô thần của nàng ta.

Trong mắt Thanh Thanh lại lộ rõ nét cười ảm áp nhìn Tạ Hiểu Phong bảo:

"Tối hôm trước, tôi vốn đã sẵn sàng đến chỗ chàng."

Tạ Hiểu Phong:

"ừ!"

Thanh Thanh vỗ vỗ vào phía dưới hông bảo:

"Đến chân tôi cũng rửa ráy sạch rồi!"

Tất nhiên là nàng ta đâu chỉ rửa chân, tay nàng ta đã nói rõ điểm đó rồi.

Tạ Hiểu Phong cố ý hỏi:

"Sao nàng không đến?"

Thanh Thanh đáp:

"Vì tôi biết người đàn bà ấy cho tôi tiền còn nhiều hơn so với chàng. Tôi đã nhìn ra chàng chẳng phải là loại đàn ông vung tiền trên thân xác đàn bà đâu!"

Bàn tay nàng ta đang móm máy rõ ràng:

"Nhưng để làm chàng vui, tối hôm nay tôi có thể..."

Tạ Hiểu Phong bảo:

"Nhỡ ta không thích?"

Thanh Thanh đáp:

"Thế thì tôi đi tìm người bạn của chàng, tôi đã nhìn ra chàng ta rất thích đấy!"

Tạ Hiểu Phong cười, gượng gạo.

Người đàn bà này ít ra cũng có một điểm hay là xưa nay nàng ta không hề che giấu trong lòng những gì nàng ta định làm. Xưa nay nàng ta không bao giờ chịu bỏ qua một chút cơ hội nào vì nàng ta muốn sống, muốn sống ngày một khá hơn. Nếu chỉ xét về một mặt này thôi, rất nhiều người còn không bằng nàng ta thậm chí đến cả chàng cũng còn không bằng.

Thanh Thanh hỏi:

"Chàng có muốn tôi đi tìm chàng ta không?"

Tạ Hiểu Phong đáp:

"Nàng phải đi đi!"

Chàng nói rất thật lòng. Mỗi con người đều có quyền đi tìm một cuộc sống tốt đẹp hơn.

Có thể phương pháp của nàng ta sai, chẳng qua vì xưa nay nàng ta không có cơ hội để chọn một cách tử tế hơn, tốt đẹp hơn.

Cơ bản là vì chẳng có ai cho nàng ta cơ hội ấy cả.

"Đợi chàng ở trong gian phòng ấy nhé!"

Gian phòng ấy tức là căn phòng tối hôm trước của Tạ Hiểu Phong.

Thanh Thanh đã đi rồi, đi xa rồi thì bỗng quay đầu, dăm dăm nhìn Tạ Hiểu Phong bảo:

"Chàng có cảm thấy thiếp là loại đàn bà mặt dày mày dạn không?"

Tạ Hiểu Phong bảo:

"Ta không thấy!"

Thanh Thanh cười. Cười thật sự. Cười như một đứa trẻ con thơ ngây không một chút tà ý.

Tạ Hiểu Phong thì lại cười không nổi. Chàng biết là ở đời còn có rất nhiều đàn bà cũng như nàng ta, dù cuộc đời đã như nướng trên lò lửa nhưng vẫn cười được như một đứa trẻ thơ ngây vì xưa nay họ chưa bao giờ có cơ hội biết rõ việc mình đang làm là đáng thương hại đến thế nào. Chàng chỉ hận cuộc đời sao không cho họ một cơ hội tốt rồi hãy trị tội của họ.

Gian phòng tăm tối và ẩm ướt giờ như đã được ánh mặt trời chiếu rọi vào.

Bất kỳ nơi nào tăm tối đến đâu rồi cũng sẽ có ngày được ánh mặt trời soi sáng.

Một người đàn ông gầy khô tiêu tụy đối mặt với ánh mặt trời, ngời xếp bàn tròn trên chiếc giường gỗ ọp ẹp động một chút lại kêu kẽo kẹt. ánh mặt trời nhúc nhát nhưng đôi đồng tử xám trắng của chàng vẫn không hề nhấp nháy.